

ת"פ 16573/08/16 - פרקליטות מחוז תל אביב מיסוי וכלכלה נגד ברק שאול נחאיסי, יהלומי נ.ר פאודר בע"מ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 16573-08-16 פרקליטות מחוז תל אביב מיסוי וכלכלה נ' נחאיסי ואח'

לפני כבוד השופטת דנה אמיר
המאשימה:
נגד
הנאשמים:
1. ברק שאול נחאיסי
2. יהלומי נ.ר פאודר בע"מ

החלטה

לאחר עיון בבקשה לתיקון טעות הסופר ובתגובה, וחרף התנגדות ב"כ הנאשמים, אני מורה על תיקון טעויות הסופר שנפלו בהכרעת הדין וגזר הדין, המהווים יחדיו פסק דין כהגדרתו בסעיף 195 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 מהנימוקים הבאים:

סעיף 81 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד - 1984 קובע כי בית המשפט רשאי לתקן טעות בפסק דין תוך 21 ימים ממועד נתינתו, בהחלטה מנומקת, כשטעות מוגדרת כטעות לשון, טעות חישוב, פליטת קולמוס, השמטה מקרית, הוספת דבר באקראי וכיוצא באלה. גזר הדין בתיק זה ניתן ביום 18.6.2020 וטרם חלפו 21 יום מיום הינתנו.

במקרה דנן, הרשעת הנאשמים בעבירות לפי סעיף 220(6) לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש) התשכ"א - 1961 (להלן: "הפקודה") היא בגדר טעות סופר וניתן ללמוד זאת מתוכן הכרעת הדין וגזר הדין, לצד העובדות והעבירות המיוחסות לנאשמים בכתב האישום. מעיון בכתב האישום עולה כי הנאשמים הואשמו (בין היתר) בביצוע עבירות לפי סעיף 220(4) לפקודה, שעניינן הכנה וקיום של פנקסי חשבונות כוזבים או רשומות אחרות כוזבות, ולא בביצוע עבירות לפי סעיף 220(6) לפקודה. כפי שעולה מעיון בסעיף 1 להכרעת הדין, כבר בפירוט תמצית כתב האישום נפלה טעות סופר עת ציינתי בשגגה כי הנאשמים הואשמו, בין היתר, בביצוע עבירות לפי סעיף 220(6) לפקודה. טעות סופר אשר נגררה לאורך הכרעת הדין וגזר הדין.

בשגגה, כטעות סופר, ובהמשך לטעות הסופר בסעיף 1 להכרעת הדין, נכתב בהכרעת הדין כי הנאשמים מורשעים בביצוע עבירות לפי סעיף 220(6) לפקודה, הגם שעל פי הכרעת הדין מצאתי להרשיע את הנאשמים בביצוע העבירות

המיוחסות להם בכתב האישום, קרי, עבירות לפי סעיף 220(4) לפקודה ועבירות נוספות שאינן לפי סעיף 220(6) לפקודה.

בהקשר זה ובקשר לאישום הראשון, ראו פרק א' פסקה 65 בעמ' 18 להכרעת הדין, שם קבעתי כי המאשימה עמדה בנטל להוכיח את יסודות העבירות אשר יוחסו לנאשמים באישום הראשון, ואלה כוללות כאמור עבירות לפי סעיף 220(4) לפקודה. בקשר לאישום השני, ראו פרק ב' סעיף 22 בעמ' 24 להכרעת הדין שם קבעתי כי המאשימה הוכיחה את יסודות העבירות המיוחסות לנאשמים באישום השני, תוך התייחסות ספציפית לרישום כוזב בספרים שהוא המתאר את העבירה שבסעיף 220(4) לפקודה. אם לא די כך, הרי שבסיכום הכרעת הדין, סעיף 45 בעמ' 30 קבעתי שוב כי הוכחו רכיבי העבירות שבביצוען הואשמו הנאשמים - קרי - בין היתר עבירות לפי סעיף 220(4) לפקודה. לעומת האמור, ברור כי יסודות העבירה המפורטים בסעיף 220(6) לפקודה כלל אינם רלבנטיים לעניין.

למעלה מן הצורך אציין כי כשבחוק מס ערך מוסף, התשל"ו - 1975 עסקינן, סעיף העבירה שעניינו הכנת פנקסי חשבונות כוזבים או רשומות אחרות כוזבות הוא סעיף 117(ב)(6), ומכן הבסיס והמקור לטעות הסופר שבהכרעת הדין אשר ניתנה על ידי, בה צוין סעיף (6) לצד העבירה לפי סעיף 220 ולא סעיף (4) בו הואשמו הנאשמים.

אשר לגזר הדין, כאמור, המדובר בטעות סופר נגזרת מהכרעת הדין מהנימוקים המפורטים לעיל. ויוער כי עולה מסעיפים 6 ו-7 לגזר הדין, המפרטים את קביעותי בהכרעת הדין, כי מצאתי שהנאשמים ניהלו פנקסי חשבונות ורשומות כוזבים כפי שיוחס להם בכתב האישום, מעשים המהווים כאמור עבירה לפי סעיף 220(4) לפקודה, הגם שנכתב כי הורשעו בביצוע עבירות לפי סעיף 220(6) לפקודה.

בנסיבת המתוארות, מצאתי כאמור להורות על תיקון הכרעת הדין וגזר הדין כך שבכל מקום בו נכתב כי הנאשמים הואשמו, ביצעו ו/או הורשעו בעבירה/ות לפי סעיף 220(6) לפקודת מס הכנסה, ירשם סעיף 220(4) לפקודת מס הכנסה.

לידיעת הצדדים.

ניתנה היום, י"ד תמוז תש"פ, 06 יולי 2020, בהעדר הצדדים.